

[Aksel Larsen.]

bare tilstande, og man kan ikke lade dem fortsætte. Jeg kan dog ikke slutte mig til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards forslag om, at sagen eventuelt skulle tilbagevises til hovedstadskommissionen til en kortvarig behandling, der eventuelt kunne resultere i andre forslag. Jeg synes ikke, det er nogen heldig idé, det ærede medlem dér havde. Hovedstadskommissionen blev nedsat i 1938, det er 10 år siden. Det var under ganske andre forudsætninger end dem, vi har nu, ja, man kunne naturligvis i det store og hele forudse, hvordan udviklingen ville komme, men der er nu alligevel gået 10 år, siden man bestemte denne kommissions sammensætning, og det vil være urimeligt at sige: nu skal denne kommission gå i arbejde påny. Hvis man vil have en ny kommissionsundersøgelse, forekommer det mig, at man bliver nødt til enten at nedsætte en ny kommission eller i det mindste at ændre hovedstadskommissionens sammensætning. Man er jo fuldstændig klar over, at hvis det var i år, man skulle nedsætte en hovedstadskommission, ville den ikke få den sammensætning, kommissionen af 1938 fik. Men noget må der ske, og vi kan stemme for det foreliggende lovforslag som en øjeblikkelig nødhjælp, men hvis ministeren ikke er i stand til at sørge for, at der sker noget vedrørende selve hovedstadsrådets kommunale omordning indenfor en meget overskuelig fremtid, så må jeg alvorligt henstille til den højtærede minister, at han senest i næste samling møder med et forslag om revision af loven om udligningen mellem København, Frederiksberg og Gentofte.

Indenrigsministeren (Smørum): I anledning af de ærede ordføreres bemærkninger om, hvornår et lovforslag om en endelig ordning af hovedstadsspørgsmålet kan forventes fremsat, skal jeg bemærke, at det naturligvis er umuligt for mig i dag at sige noget bestemt om, hvornår et sådant lovforslag kan forelægges rigsdagen. Jeg erkender fuldt ud, at det ikke kan blive ved at gå, som det går i øjeblikket; der må ske en ændring, ikke mindst af hensyn til, at det er ganske umuligt for omegnskommunerne at disponere på længere sigt, når de ikke ved, hvorledes den fremtidige ordning bliver.

Når det forslag, der er udarbejdet af hovedstadskommissionen, ikke allerede er forelagt rigsdagen, er det bl. a., fordi jeg ikke tror på, at der er nogen mulighed for at gennemføre en ordning efter de retningslinier, som dette forslag bygger på, nemlig at en lang række af omegnskommunerne skal

indlemmes i Københavns kommune. De ærede ordførere ved, at der er afgjort modstand mod det fra alle disse kommuner. Derfor har jeg anset det for at være min pligt at prøve på at forhandle mig til rette om en ordning, der kunne vinde nogen tilslutning både fra hovedstaden og de pågældende kommuner. Jeg tror ikke, at rigsdagen vil vedtage en ordning om en indlemmelse af en lang række kommuner mod disse kommuners ønsker. Det er vist aldrig nogensinde set, at noget sådant er sket i rigsdagen. Jeg har altså forhandlet med de interesserede parter for at finde en ordning, som kunne få tilslutning fra begge sider, hvad jeg kunne tænke mig tilvejebragt ved, at man reducerede de pågældende indlemmelser, eller ved, at man fandt frem til en samvirken mellem hovedstadskommunen og omegnskommunerne om de fællesopgaver, som ikke kan løses på forsvarlig måde, uden at der tilvejebringes et vist fællesskab mellem disse kommuner og hovedstaden. Man kan beklage, at disse forhandlinger har stået på så længe, men man må erkende, at det her drejer sig om meget store og vigtige interesser, og det gælder naturligvis om at finde en ordning, som er sagligt holdbar ud i fremtiden. Det er mig umuligt i dag at give nogen nærmere redegørelse for, hvordan jeg tænker mig den endelige ordning, men jeg erkender, at det er påkrævet at finde en ordning snarest muligt, og jeg vil fortsætte forhandlingerne med de interesserede parter for at nå frem til, at en ordning kan forelægges rigsdagen, forhåbentlig med tilslutning fra de interesserede parter. Efter den stilling, som partiernes ordførere har taget i dag, er der måske grund til at se lidt lysere på sagen. Det er erkendt fra alle sider, at det er i høj grad tiltrængt, at opgaven løses ved samvirken mellem hovedstaden og omegnskommunerne, og derfor vil jeg tro, at det ikke vil vare så forfærdelig længe, inden rigsdagen bliver stillet overfor et forslag.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde, at når jeg ikke ville følge flertallets forslag, stod vi ude i det tomme rum. Det er ikke rigtigt. Det er et dybtgående og omfattende arbejde, som kommissionen har udført, og alle dens undersøgelser har vi at bygge på. Uanset hvilken ordning der gennemføres, vil det naturligvis i høj grad være af betydning, at vi kan søge tilbage til disse oplysninger.

Jeg takker for tilslutning til gennemførelse af det foreliggende lovforslag, og jeg lover, at jeg skal bestræbe mig for så snart som muligt at fremkomme med et forslag til en endelig ordning.